

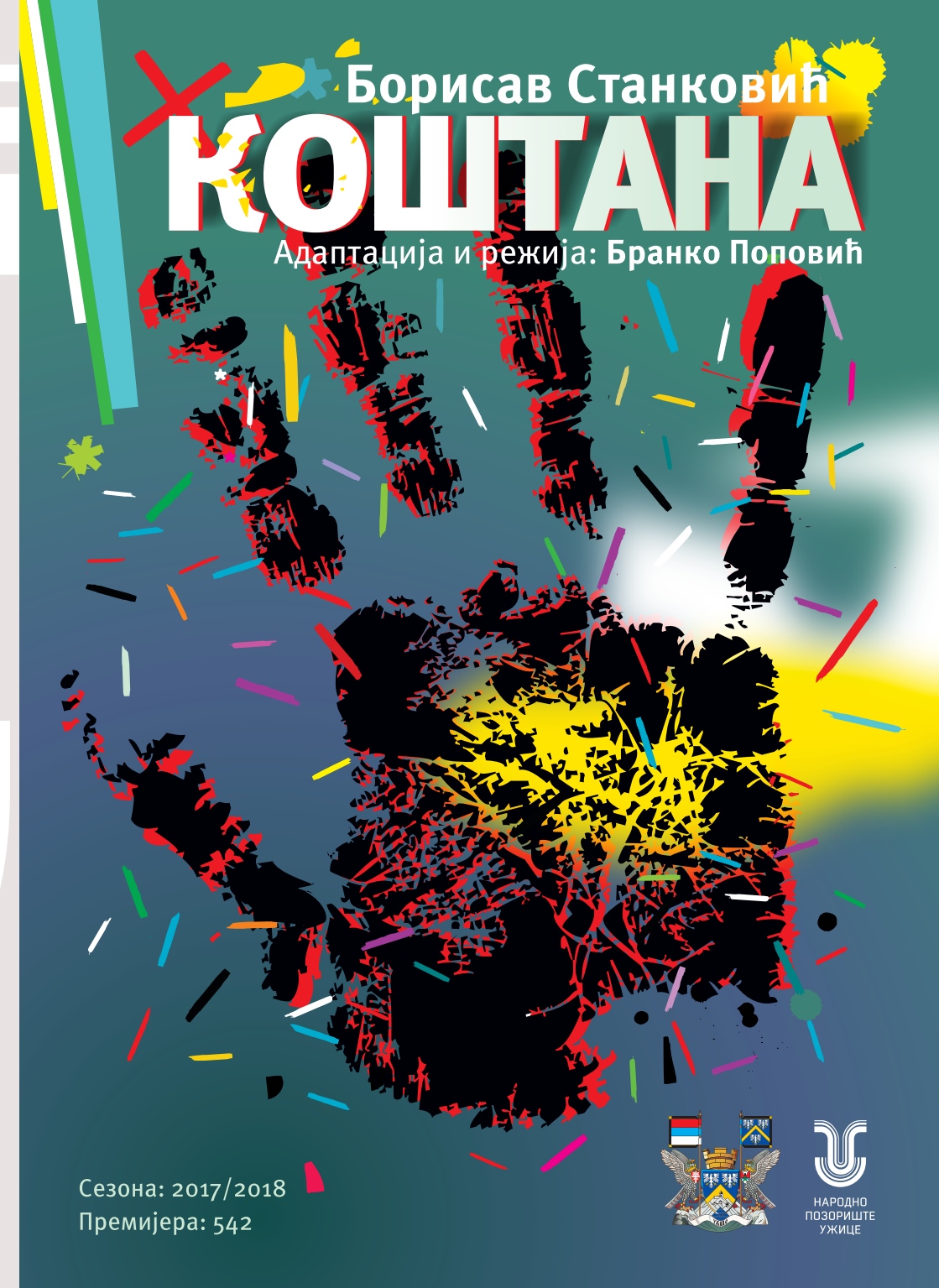

Борисав Бора Станковић, писац српског реализма, је рођен у Врању 31. марта 1876. године, од родитеља, оца Стојана и мајке Васке, а умро је у Београду 22. октобра 1927. године, где је и сахрањен на Новом гробљу. Врло рано је остао без родитеља, отац му је умро кад је имао свега пет година, а мајка, кад је имао седам година. Одгајила га је баба Злата, по којој се и данас зове мали калдрмисани сокак у Врању, у коме се налази кућа-спомен музеј Боре Станковића. У Врању је завршио Основну школу и седам разреда Гимназије, а у Нишу осми разред. Да би се школовао, продаје кућу и 1902. године завршава Правни факултет у Београду.

За време Првог светског рата бива заробљен и одведен у логор Дервента. По завршетку рата пише за културну рубрику у „Београдским новинама“, а затим ради у Министарству просвете у Краљевини СХС. Објавио је више приповедака, романа и драма, међу којима су „Баба Стана“, „Јовча“, „Нечиста крв“, „Ташана“, „Коштана“ и друге.

Бранко Поповић је дипломирао Позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду 1988. године, у класи професора Борјане Продановић и Светозара Рапајића. Радио је у Народном позоришту у Ужицу као редитељ, уметнички директор и директор позоришта, а затим једно време у предузећу „Мега С“ као директор СТВ у Ужицу. На Учитељском факултету у Ужицу, који је у саставу Универзитета у Крагујевцу, је од 2000. године где је након магистратуре остао да ради као професор, а једно време и као продекан за наставу. Био је ангажован и као професор на Академији уметности, на одсеку Глума у Косовској Митровици, Универзитета у Приштини и на Високој васпитачкој школи у Алексинцу. Објавио је књигу „Драмски свет Љубомира Симовића“ и сценску игру „Креманско пророчанство“, а активно учествује и на бројним научним скуповима у земљи и иностранству. Објавио је више научних и стручних радова. Режирао је у Сомбору, Зрењанину, Лесковцу, Пироту, Тузли, Отвореном позоришту Студентски град у Београду, у Новом Саду у Српском Народном позоришту и у Звездара театру у Београду, као и у Ужицу. Оснивач је и први директор Југословенског позоришног фестивала у Ужицу. Добитник је више награда и признања.

Сезона: 2017/2018

Премијера: 542

Борисав Станковић КОШТАНА

Адаптација и режија: **Бранко Поповић**
Лекторка: проф. др **Стана Смиљковић**
Сценографкиња: **Маријана Зорзић Петровић**
Костимографкиња: **Снежана Ковачевић**
Избор музике, аранжмани и композиција: **Мирољуб Аранђеловић Расински**
Корепетиторка: **Радица Љубичић**
Дизајнер звука: **Никола Пејовић**
Кореограф: **Властимир Вељовић**

ЛИЦА:
ХАЦИ ТОМА - **Момчило Мурић**
СТОЈАН, син му - **Бранислав Љубичић**
АРСА, председник општине - **Вахидин Прелић**
МИТКА, брат Арсин - **Слободан Љубичић**
МАРКО - **Хаџи Немања Јовановић**
МАГДА - **Биљана Здравковић**
ПОЛИЦАЈА, старешина над пандурима - **Никола Пенезић**
ГРКЉАН, Циганин, свирач, отац Коштанин - **Горан Шмакић**
КАТА, жена Хаџи-Томина - **Дивна Марић**
СТАНА, кћи Хаџи-Томина - **Даница Љубичић**
ВАСКА, кћи Арсина - **Тијана Караичић**
КОШТАНА, Циганка, певачица и играчица - **Биљана Прокић**
ЗАДА - **Андријана Симовић**
САЛЧЕ - **Снежана Ћировић**

Играчи: **Нина Драгутиновић, Сања Симић, Ана Лукић, Тамара Мојсиловић, Ема Вељовић, Оливера Максимовић, Филип Лазић, Вук Гордић**
Оркестар: **Матија Николић, Саша Дукић** – виолине, **Матија Мартић** – кларинет, **Богдан Џекић, Милан Младеновић** – гитаре, **Ђорђе Мартић** – тарабука, **Горан Перишић** - гоч
Инспицијент: **Милена Радомировић**
Суфлер: **Милета Петровић**

Техничка реализација: **Маријана Зорзић Петровић**
Мајстор сцене: **Славко Васић**
Мајстор светла: **Александар Росић**
Мајстор тона: **Никола Пејовић**
Кројачки радови: **Гордана Мајдов Марковић** и **Остоја Марковић**
Гардероберка: **Гордана Скакавац**
Власуљарски и маскерски радови, израда накита: **Мирјана Илић**
Столарски радови: **Томислав Јанковић**
Сликарски радови: мр **Јелена Гускић Петровић** и **Весна Аћимовић Панић**
Реквизитер: **Милан Мијаиловић**
Декоратери: **Млађен Ћитић, Миломир Богдановић, Душко Јанковић**

Организаторка: **Љиљана Матић**
Уметнички руководилац: мр **Немања Ранковић**
Директор: **Зоран Стаматовић**

Пројекат се реализује у сарадњи са Удружењем грађана ЕРА.

Овом представом редитељ **Бранко Поповић** и глумица **Биљана Прокић** обележавају 30. година уметничког рада

Бора Станковић на сцени Народног позоришта у Ужицу

Драме Боре Станковића су биле радо гледане на сцени Народног позоришта у Ужицу од његовог оснивања као професионалне установе. Тако је представа „Коштана“ изведена већ 1946. године, па обновљена 1947. године у режији Душана Станојевића, а 1947. године у режији Фредиа Фазлофског. Ипак, ужичкој публици је остала у сећању „Коштана“ из 1967. године коју је режирао чувени глумац Радомир Раша Плаовић, који је том приликом и глумио и лик Митка, са тада младом и талентованом глумицом Миром Пеић у насловној улози. Комад „Ташана“ је најпре изведен 1957. године у режији Душана Станојевића, а онда и 1973. године у режији Александра Гловацког са Стојанком Мацом Пејић у главној улози.

Реч редитеља

Драма „Коштана“ се први пут појавила пред публиком 1900. године у Народном позоришту у Београду. Од тада, до данас имала је више различитих варијанти. Чак је и сам писац у неколико наврата мењао садржај сопственог дела. Тако је 1905.г. можда и под притиском критике тога доба, да су му дела оријентална и полуписмена, објавио „Коштану“ без дијалекта, на чистом српском књижевном језику. Најпознатија је „Коштана“ из 1924. године која је и најигранија. И ова варијанта је унеколико оригинална, јер користи теме и ликове које је Бора објављивао у различитим издањима. Комад је и данас изузетно актуелан, најпре због важности теме, а то је питање етичког односа једног опресивног друштва према другоме, другачијем и посебном, а онда и као вечито, неопходно понављање и ишчитавање оне познате шекспировске слике света у коме је позориште огледало друштва. „Коштана“, самим тим отвара и бројна питања наших моралних ставова према уметницима, били они глумци, писци, певачи... Да ли се нешто променило у нашем размјевању и прихватању маргинализованих људи али и изузетних појединаца, талентованих уметника, стваралаца и креативаца? Да ли због сопствене немоћи и спознаје наших лоших нарави и ружног лица коју нам само права уметност приказује и дарује, треба да полупамо једно такво огледало и унишtimo свет који нас окружује? Свако позориште мора, па и ова представа то чини, да отвара важна друштвена питања и покуша да у садејству с публиком дође до катарзе и учини свет бољим, ако ништа друго, ради сопствене савести.